

775/1, patřícího manželům J-ovým. Nehledíc však k tomu, že rozsudek nevysvětluje vztah činu obžalovaného, jenž nespočíval v přesazení mezníků, nýbrž jen v jejich odstranění, k předpokládanému záměru obžalovaného, nelze zjištěním tím nahraditi subjektivní zjištění zákonem vyžadované, an onen zjišťovací výrok trpí nedostatkem logického odůvodnění, jak mu stížnost důvodně vytýká s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., pokud se týče, je stížen i vadou právní. Zahrnuje-li pojem »přisvojení si« namnoze již obecně prvek bezprávnosti, je tomu tak tím spíše v případě, kde poukazem na úmysl přisvojit si měla býti zjištěna náležitost úmyslu poškozovacího. V tomto smyslu nelze však mluvit o úmyslu přisvojovacím, k němuž náleží i vědomí bezprávnosti činu, chce-li pachatel jen prorazit svým ať skutečným, ať aspoň domnělým právem soukromým, o němž jest poctivě přesvědčen a jež bylo v souzeném případě pozdějším vyměřením z části i potvrzeno. Na tomto právním podkladě je podle zákonů logického myšlení pochybeno odůvodňovati závěr na přisvojovací úmysl poukazem na obranu obžalovaného, jež v podstatě uplatňovala jeho přesvědčení o vlastním právu. Otázka subjektivního zavinění obžalovaného, jak byla vytýčena, není vyřízena ani konečnou větou rozsudkového odůvodnění, podle níž je tu skutková podstata zločinu podle §§ 197, 199 písm. e) tr. zák. i po subjektivní stránce, an obžalovaný ani, je-li přesvědčen, že pole nejsou správně rozměřena, není oprávněn svémocně vyndávat mezníky. Neboť výrok o svémocnosti jednání obžalovaného a o jeho bezprávnosti nepodává odpověď ani na otázku směru a obsahu úmyslu obžalovaného, ani na otázku skutkové přijatelnosti a právního významu jeho obrany.

Čís. 4112.

Vyhnání plodu (svádění k němu) není trestné, je-li přerušeni těhotenství nutně vzhledem ke zdravotnímu stavu těhotné, nebo je-li těhotná pro své mládí nedostatečně vyvinuta a je obava, že by porodem byly její zdraví nebo život vážně ohroženy.

(Rozh. ze dne 20. března 1931, Zm II 33/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované Boženy S-ové do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 15. listopadu 1929, jímž byli kromě jiných uznáni vinnými Antonín D. zločinem těžkého uškození na těle podle §§ 152, 155 a), b) tr. zák. a zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III. tr. zák., nedokonaného svádění ke spoluvině na vyhnání plodu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák. a přestupkem proti mravopočestnosti podle § 516 tr. zák. a Božena S-ová zločinem nedokonaného svádění ke spoluvině na vyhnání plodu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ohledně Boženy S-ové k její zmateční stížnosti úplně a ohledně Antonína D-a podle § 290 tr. ř., pokud byl uznán vinným zločinem nedokonaného svádění ke spoluvině na vyhnání plodu podle §§ 9, 5, 144

tr. zák. a přestupkem proti mravopočestnosti podle § 516 tr. zák., dále ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl, přihlížeje ke právoplatnému výroku, jímž byl Antonín D. uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle §§ 152, 155 a), b) tr. zák. a zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III. tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Uplatňujíc zmateční důvod podle § 281 čís. 5 tr. ř., poukazuje stížnost k tomu, že soud nehodnotil dostatečně výpovědi Dr. Ferdinanda K-a a Dr. Josefa P-a v tom směru, že otec obžalované D. žádal, by jí prohlédli, zda není nemocná a zda by jí plod neodebrali, a že se obžalovaná při tom chovala nečinně. Stížnost je v právu. Vyhnání plodu i svádění k němu není trestné, je-li přerušení těhotenství nutné vzhledem ke zdravotnímu stavu těhotné. Totéž, co platí o zdravotním stavu těhotné, platí i tehdy, je-li těhotná pro mládí nedostatečně vyvinuta a je-li obava, že by porodem byly zdraví nebo život těhotné vážně ohroženy. Dr. K. udal, že D. odůvodňoval žádost o vyhnání plodu tím, že děvčeti je 16 roků, a zmiňoval se i o tom, že milenec těhotné obžalované dal jí něco užívatí pro vyhnání plodu. Dr. P. udal, že, když D. svou nevlastní dceru přivedl do nemocnice a žádal, by jí byl plod vyhnán, uvedl, že její milenec jí dal něco užívatí pro vyhnání plodu, a že obžalovaná byla ponechána v nemocnici k pozorování od 5. do 9. září 1928. Z výpovědí těch, nanejvýš i z výpovědi Dr. F-a plyne, že zajisté byla řeč o zdravotním stavu obžalované a o případném jeho ohrožení porodem, i měl je proto soud v onom směru hodnotiti, to tím spíše, an se D. jménem nevlastní dcery obracel za účelem vyhnání plodu na lékaře a na veřejnou nemocnici. Ony okolnosti nevylučují možnost, že se D. se svou mladistvou nevlastní a, jak rozsudek jinde zjišťuje, jeho dozoru a výchově svěřenou dcerou obrátil na řečené lékaře proto, by zjistil, zda snad obžalované pro její mládí a užíváním prostředků M-em jí daných nehrozí vážné nebezpečí pro život nebo zdraví při porodu, jež by přerušení těhotenství z důvodů terapeutických činilo nutné a proto podle § 2 g) tr. zák. beztrestné. Jelikož tytéž okolnosti, které odůvodňují zmateční stížnost obžalované S-ové, platí i ohledně zločinu nedokonaného svádění ke spoluvinně na vyhnání plodu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák. pro Antonína D-a, bylo ohledně něho použiti § 290 tr. ř.

Čís. 4113.

Pojem »organisace« ve smyslu § 17 zák. na ochr. rep.

Pachatelem přečinu podle § 17 čís. 50/1923 může býti i jen jediná osoba, nebyli-li ostatní členové organisace zjištěni, nebo byli-li zproštěni pro nedostatek důkazů; avšak skutková podstata dokonaného přečinu předpokládá, že byl účel sdružení znám i dalším, od pachatele odlišným osobám, a že v něm byly účastny (byly členy organisace).